

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

3. De causis & motivis parentes & mundum relinquendi. Thema. Mortui estis & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Ad Coloss. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

EXHORTATIO III. IN REGULAM VIII. SUMMARI.

Explicat tres causas, seu modos parentes, & omnia
mundana relinquendi.

T H E M A.

*Mortui estis, & vita vestra abscondita est cum Christo
in Deo. Ad Coloss. 3. 3.*

VEL:

Ut qui mundo mortuus, Christo Domino nostro soli vivit. Reg. 8.

Uotquot Christi Domini amore parentes, & Mundi bona relinquunt, & odio sancto prosequuntur, multiplici à Deo benedictione complentur. Hanc benedictionem consecuti sunt Levitæ: Fratres & cognatos iussu Dei, trucidantes; iuxta Domini promissa: *Ut detur vobis benedictio. Exodi 32.* Hanc benedictionem consecuta fuit Regina, cui dictum, *obliviscere populum tuum, & domum patris tui. Psalm. 44.* Placuit enim Regi, & con-

cupivit Rex decorem ejus. Hanc benedictionem copiosè promeruit excellentissimâ obedientiâ, & mortificatione amoris erga patriam & cognatos, Patriarcha Abraham. Gen. c. 15. Dum promptè patriam deseruit, quam vis nosciret quo pergeret, torâque vitâ suâ peregrinatus est in terra Chanaan, omnem erga sanguine junctos affectum exuens. Cajetanus septenas ejus recenlet benedictiones, ipsi à Deo promissas, & præstitas. 1. Erat principatus & paternitas magnæ gentis: *Faciâque in gentem magnam. Gen. 12.* 2. Copia frugum & opum: *Et benedicam tibi.* 3. Celebritas & gloria: *Et magnificabo nomen*

I.
Motivum
parentes
relinquer-
e: quia
mundo
mortui
humani.

numen tuum; ut sit celebre cunctis saculis. 4. Complexio omnium benedictionum: *Erisque benedictus.* 5. Non solum ipsi, sed & amicis ejus data benedictio: *Benedicam benedictibus tibi.* 6. Ipsius verò hostibus maledictio inflata. *Maledicam maledicentibus tibi.* 7. *In te benedicentur omnes cognationes terra.* Scilicet in Christo ex te nascituro; ut exponit S. Paulus ad Gal. 3.

Hæc beneficia corporalia, quæ parentes, patriamque deserventibus promittuntur, Religiosis, parentes, mundumque universum, Christi amore, relinquentibus, benedictione spiritali abundantius conferuntur: sed ad hoc præter quinque puncta binis exhortationibus præcedentibus explicata, tria insuper requiruntur, quæ sunt vel effectus, vel causæ, vel modi perfecte parentis ac mundum relinquendi, & à S. Patre Regula 8. allegantur, suntque ista: 1. *Ut qui mundo & amori proprio mortuus.* 2. *Christo Domino nostro soli vivit.* 3. *Eumque loco parentum, fratrum, & rerum omnium habet.* Quæ tria, præsertim exhortatione enucleabimus.

I. Primum motivum, seu causam, parentes, cognatos, & omnia mundi bona relinquendi, & odio sancto prosequendi est mors civilis Religiosorum: *Ut, (sive, tanquam) qui mundo mortuus,* ait S. Ignacius, Reg. 8. *Mortui estis,* exclamat Apostolus, *& vita vestra abscondita est, cum Christo, in Deo.* Ad Coloss. 3. *Mortui estis*; per ingressum in religionem; Mundo, Carni, Sanguini, peccato, vitæ veteri & conversationi mundanæ: *& vita vestra præsens, religiosa, pia, cum virtutibus & gratiâ, quas posside-*

tis & gloriâ, quam expectatis, *abscondita est ab oculis mundi, hominumque mundanorum.* Si ergo mortui estis mundo, & carni & sanguini, erga ea instar mortuorum, vos geratis oportet. Quæ verò ratione instar mortuorum vos gerere poteritis? Explanat id S. Chrysostomus hæc verbis: *Quæ non videt, mortuos quidquid circa se geratur, nec exultare, nec affligi.* Cadavere Filii præsertim, Patris elevetur in thronum, & diademate coronetur, *mortuus non exultat:* Patris idem privetur sceptro, exturbetur è regno; *mortuus non affligitur.* Pari ratione Societatis Religiosus erga parentes & res mundanas se habeat. Parentes angeantur honoribus, prosperentur divitiis, omnibus deliciis ad votum affluant. Religiosus non exultat: Parentes, fratres, sorores, nepotes, & sanguine propinquo juncti redigantur ad incitiam, priventur dignitatibus, honoratissimisque officiis, obtruantur litibus, morbis, infortuniis & adversitatibus; quibus & è medio tollantur & morte cadant: Religiosus tamen eapropter non affligitur; nullas istæ in corde ejus perturbationes cient; quia mortuus est. En ideam; en imaginem symbolicam quam crebrius inspexisse juvabit. Si in Mundi Aegypto relictus, post multos exantlatos labores, diem vestrum obiissetis; ad cadaver vestrum accessissent, parentes, fratres, sorores, amici: sed hoc nec illos aspexisset, nec ullam ex eorum præsentia gaudium percepisset: varios coram cadavere, de rebus mundanis sermones intulisset: at hoc nec audiisset, nec ullâ voluptate, desiderio, aut amore captum fuisset: quia cadaver, quia corpus

mortuum extitisset: simili modo, erga Parentes & cognatos vos gerite.

Deinde addit S. Pater, *Ut qui mundo, & amori proprio mortuus.* Sunt quidem illa plerumque connexa: qui enim mundo mortuus est, etiam amor proprio mortuus est; quia tamen in regula conjunguntur, paucis exponenda sunt. Quidnam igitur est amor proprius, cui mori nos decet? Amor proprius est complacentia in bono proprio: bonum autem proprium est id, in quod superbia, vel sensualitas nostra fertur, contra, vel præter dictamen rectæ rationis: ideo dicitur proprium, quia sic convenit nobis, ut non conveniat Deo & communitati. Eiusmodi autem bona propria recensentur duplicis generis; alia pertinent ad honorem, dignitatem, excellentiam, præminentiam, ambitionem, pompam, & similia. Alia verò spectant ad sensualitatem, voluptatem, tractationem, recreationem, evagationem, libertatem, & amicitiam particularem. Quæ S. Maria Magdalena de Pazzis p. 4. vitæ c. 34. geminos amoris proprii oculos nuncupabat; propriam scilicet reputationem & proprium commodum, qui si eruantur; amorem proprium haud esse reformidandum. Ita est: uterque hic oculus evellendus est, utriusque generi moriendum, idque per mortificationem continuam, & per partes, atque paulatim: ut quemadmodum in homine jam depolito ac mortis victima, primò emoriuntur pedes, deinde manus, tum oculi ac postea aures, nares, ac tandem ipsum met cor: ita sensum per partes in nobis

comprimendus ac subigendus amore proprio; donec è cordis sinu expellatur ac penitus occumbat.

Quòd si autem dicto modo, & mundo & amori proprio defuncti fuerimus, ita ut nec mundi laudes & honores; nec carnis commoda, ac sensualitatis fomenta quaesierimus, nullo negotio inordinatum parentum, agnatorumque affectum exuemus, eumque in spirituales, recteque ordinatum commutabimus.

II. Alterum motivum; inordinatum erga parentes ac propinquos affectum ponendi, à S. Patre allegatum, est, quia *Christo Domino nostro soli vivit.* Unde hæc ratione licet arguere: *Sibi Christo vivit; parentibus ac mundo non vivit.* Religiosus autem genuinus Societatis Jesu, soli Christo vivit: illi uni vivit memoria, Christum cogitando: illi vivit intellectus, Christum meditando: illi vivit voluntas, Christum amore complectendo: illi vivit oculus, auris, manus, pes, pectus & omnia, Christo serviendo, & pro eius gloria laborando. Ac proinde non vivit mundo, quia vitalia mundi opera non exercet, non quarit divitias, non ambit honores, non fertur desiderio, in ulla mundi bona: Non vivit queque carni; quia carnis voluptates non sectatur, iis presentibus, gaudio non perfunditur, sed potius cruciatur: non vivit sibi & concupiscentiis suis, quia eis non obedit, iisdem non delectatur, nec contra Dei legem fruitor: nec ulli creaturæ vivit; quia omnia reliquit. Liqueat igitur, quòd soli Deo & Domino nostro Jesu Christo vivat; cui se omnem.

omnemque vitam suam exasse conserat.

Quam belle igitur ejusmodi Religiosus Doctoris Gentium doctrinam & consilium amplectitur, 2. Corinth. 5. 27. datum: *Ut & qui vivunt, jam non sibi vivant; sed qui pro ipsis mortuus est. Non sibi vivant.* Id est, non suæ gloriæ, non suæ voluntati, non suæ voluptati; sed Christo, qui pro ipsis mortuus est; & morte sua eos redemit; ac redemptionis jure sibi servos efficit: ideoque, quemadmodum servus, non sibi laborat, non sibi vivit; sed Domino: ita Religiosus soli Christo Domino suo laborat ac vivit; & verè cum Apostolo asseverare valet: *Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus; & ego vivo Christo; & anima mea illi vivet. Debet enim, ut ait S. Anselmus, anima humana in se deficere, & proficere in Christo, qui mortuus est, ut nos moriamur peccato; & resurrexit, ut ad justitiam opera resurgeremus: & quid est aliud, non sibi, sed ei vivant; quam ut, non secundum carnem vivant, in spe terrenorum & corruptibilibus honorum; sed secundum spiritum, in spe resurrectionis, qua jam ex ipsis in Christo facta est?* Si igitur soli Christo vivimus, consequens est, ut carni & sanguini, amorique proprio non amplius vivamus.

Veluti S. Apostolus I. c. 16. mox subiungit: *Itaque nos ex hoc neminem novimus, secundum carnem: scilicet quòd sit nobis cognatione aut amicitia junctus, ex eadem Hebræa stirpe progenitus, stemmatis nobilitate, formæ elegantia, doctrinæ excellentia exornatus: Neminem novimus secundum*

ista: his & affectibus naturalibus mortuus sum, quia in Christo regeneratus, illi soli vivo, ipsum solum, & omnes in ipso, secundum charitatis spiritum, non secundum carnem, diligo; hominibus placere non quero, laudes & gloriam humanam non desidero; sed solius Dei, cui uni in omnibus placere satago. Occasionem hujus dicti sui desumpsit Apostolus ex eo, quòd Pseudoapostoli, & æmuli ipsius, gloriarentur, se esse Hebræos, & semen Abraham: eaque de causa tacitè eos perstringit, asseritque se neminem nosse, in quo gloriatur secundum carnem, seu carnalis propinquitatis & amicitie ergo; nequidem in ipso Abraham. In quoniam igitur? *Gloriamur in Christo Jesu, & non in carne fiduciam habentes.* Ad Philip. c. 3. 3.

Pari modo Religiosi Societatis, Pauli æmulatores se exhibent; viventes soli Christo, qui pro ipsis mortuus est: & ex animo dicunt: *Nos ex hoc (quo Religioni nomen dedimus, & Christo vivere cœpimus) neminem novimus secundum carnem.* 2. Corinth. 5. 16. In nullo illorum gloriamur; sed in Christo Jesu: nulli illorum vivimus, nulli servimus aut laboramus, nullius amore inordinato occupamur; à nullo quidquam lucri, aut commodi, aut boni temporalis speramus; sed à Christo Jesu bona æterna & cœlestia, nos obtenturos confidimus.

III. Tertium motivum à S. Patriarcha propositum, affectum carnis, erga sanguine junctos, exuendum suadens, est, *Quia Christum Dominum loco patensum, fratrum, & rerum omnium habet.*

III.
Motivum
quia Christi
sum loco
parentum
& rerum
omnium
habemus.

habet. Quid obsecro à parentibus ac propinquis, mundoque universo prelo-lamur, quod non millies abundantius, à Redemptore nostro, omnis boni fonte inexhausto expectemus? Quidni igitur huic uai vivamus, illique toto mentis affectu inhaereamus; quem parentum & omnium loco tenemus? Ipse in primis nobis loco Patris est: ut enim Isaias testatur, est *Pater futuri saeculi*; qui nos gratiae filios efficit; & gloriae, beatitudinique suae in futuro saeculo haeredes instituit, plus quam paterno amore nos complectitur; mortem pro nobis Filiis suis acerbissimam & ignominiosissimam oppetens, ut nobis vitam aeternam promereretur. Deinde est nobis loco matris; quia nos quasi in utero portat, tanquam mater indulgentissima fovet, nutrit, lactat, mundat, consolatur, & singularem nostri providentiam gerit, nostrique aspectu, quasi filiorum; tenerime delectatur; quos, velut gallina pullos, sub alas congregat, atque à milvis sty-giis defendit. Tertio est loco Fratris: est enim *primogenitus in multis fratribus*. Hinc sponsa Cant. 8. ad eum vehementer anhelat, dicens, *Quis mihi det te Fratrem meum?* Quarto est nobis loco *verum omnium*. Quid enim in illo, in quo omnia, per quem omnia, ad quem omnia, non reperimus? Si in tenebris versamur; ipse lux est, *lux vera, illuminans omnem hominem venientem in hunc mundum*. Si pacem amamus, ipse est *pax nostra, Princeps pacis*. Si in tristitia ac mœrore versamur, ipse est *paracletus & consolator noster*. Si iustitiam desideramus; *iustus Dominus,*

& iustitias dilexit. Psal. 10. 8. Si sapientiam cupimus: ipse est *sapientia Patris, Verbum patris, fons sapientiae, verbum Dei in excelsis*. Si sanctitatem volumus: *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus exercituum.* Isaia c. 6. 3. Si dirigimur & gubernari optamus; *Ipse reget nos in saecula.* Psal. 47. 5. Ipse denique est *Rex noster, Dominus noster, Creator noster, Conservator, Protector, Legislator, Salvator; Thesaurus noster, Gloria nostra, Beatitudo nostra, Merces & Corona nostra, verbo, Unus est omnia.*

Quae si perpenderit, quis non libens parentes & cognatos ab amore & perfectione retrahentes relinquit, nihilque commodi aut lucri ab eis speret, ut omnia in Christo, omnium bonorum fonte abundantius habeat? Illumque loco rerum omnium plenè possideat.

Quae cum ita sint, Dilectissimi, si caelestem benedictionem à Domino obtinere cupiatis, parentes & cognatos, sicut effectu, ita & affectu relinquit, sanctoque eos odio prosequimini: affectum carnis exuite, eum in spiritualem convertite, & eo solum amore, quem caritas ordinata requirit, diligite: juvabit ad hoc, si crebrò mente revolveritis, vos mortuos esse mundo, & amori proprio: qui alias remora est, navem in cursu perfectionis retardans ac defigens: proderit, si soli Christo vivatis, eumque loco parentum, & omnium rerum habeatis. Quod si feceritis, benedictiones in exordio recessitas, modo spiritali referetis: 1. Patres spirituales omnium, quos in fide & doctrina Christi instruitis, evaditis. 2. Benedic-

meditationibus spiritalibus omnibus & centuplo in temporalibus ditabimini. 3. Nomen vestrum in caelesti gloria magnificabitur. 4. Complexione donorum variorum, & cumulo gratiarum locupletabimini. 5. Amici quoque &

cognati vestri benedictione caelesti replebuntur. 6. Inimici vero maledictione ferientur. 7. Omnes denique omnium operum bonorum fructum copiose participabunt.

REGULA IX. SUMMARI.

DE MANIFESTATIONE DEFECTUUM.

EXHORTATIO.

IN REGULAM IX. SUMMARI.

Ostendit utilitates ex defectuum manifestatione promanantes.

T H E M A.

Ne reveareis proximum tuum in casu suo, nec retineas verbum in tempore salutis. Eccli. 4.

V E L :

Contentus esse quisque debet, ut defectus ipsius Superioribus manifestentur. Reg. 8.

Ratia Instituti nostri Societatis rihos non abimiles reddit quatuor animalibus, à Propheta Ezechiele. Deo revelante, conspe-

ctis cap. 1. Similitudo vultus eorum erat facies hominis & facies leonis, à dextris ipsorum quatuor; & facies bovis à sinistris ipsorum quatuor; & facies aquila desuper ipsorum quatuor. Et totum corpus oculis ple-

num in circuitu. An non omnia illa in nobis operatur gratia Instituti nostri? Ita sanè: illa enim efficit nos habere faciem hominis, virtute ac perfectione præditi, & faciem leonis, Leonibus infernalibus terribilis, idque à dextris, id est in virtute Dei, à qua omne robur nostrum. A sinistris efficit nos habere faciem bovis, se totum per mortificationem Deo in sacrificium immolantis, idque à sinistris, ut ad sinistram partem trahentia mortificentur. Denique faciem aquilæ desuper, ad puritatem &

Gg clari-